

Matěj Soukup

Napříč peklem

Matěj Soukup

Napříč peklem

Úsvit nového dne

„Dobré ráno, Paule.“

„Dobré ráno. Vyspal ses dobře?“

„Jako v bavlnce, díky.“

„Dáme se do práce, venku nám čeká spousta lidí.“

„Jak jinak. Máme dnes nějaké jízdy mezi sebou?“

„James pojede proti Kache, a ty sis přece domlouval něco s Claudií.“

„Máš pravdu, domlouval. Na tu jízdu se těším.“

Bylo běžné srpnové ráno roku 2017. Organizace jménem Warthogs byla svržena a do města plného závodníků, ležícího kdesi na Floridě, se opět vrátily časy míru. Všichni mezi sebou žili ve vzájemném respektu a úctě, a po zavilém nepřátelství, které si někteří z nich ještě před několika málo měsíci projevovali, nebylo ani stopy. Claudia to tenkrát vystihla – všechno bylo jenom lepší.

Pověst o závodním městě, kde každý může soupeřit dle libosti, se rozletěla do celých Států, a tak se k nám brzy začali sjíždět jezdci ze všech koutů Ameriky, kteří rozšířili už tak dost početný kolektiv. Pro nás, kteří jsme se tomu všemu postavili do čela, to znamenalo zase jednu starost navíc, ale nutno říci, že oproti tomu, čím jsme si prošli dříve, byla tato starost vesměs příjemná.

Ve městě zavládl zcela nový režim. Nikdo nikomu nepodléhal ani nevelel, dříve to přineslo jen zlo. Jediní, komu závodníci

odpovídali, jsme byli my, ale to bylo čistě z organizačních důvodů. Jinak jsme byli ve stejném postavení jako kdokoliv jiný, i když nám ostatní prokazovali úctu a velký respekt. Bylo to hlavně velkou zásluhou Jamese a Kachy, kteří vyprávěli náš příběh komukoliv, kdo byl ochoten poslouchat.

Každý, kdo chtěl, se mohl zapsat do seznamu a stát se tak členem naší závodní komunity. Pro účast v závodě stačilo, aby se dohodl s jiným jezdcem na vzájemném souboji, a následně nám nahlásil svůj další závod. Podle dosažených výsledků se zpracovával žebříček, takže závodník mohl vědět, jak si v celkovém pořadí stojí. Za výhru v závodě se body přidělovaly, za prohru naopak strhávaly, a těch bodů bylo tím více, čím vyšší byl rozdíl v dosažených časech a v kvalitě obou soupeřů. Tento systém si získal takovou popularitu, že každý den se odjelo přes dvacet jednotlivých jízd.

Pro závody jsme měli připravených pět tras, které se měnily každý den, a to náhodně. Vyloučila se trať, na níž se jelo předchozí den, a ze zbylých se jedna vylosovala. Předešli jsme tak určitému stereotypu a vnášeli do celého režimu princip náhody.

Téměř všichni, kteří se nějak zapojili do boje s tyranskou vládou Bruce Wilkinse, u závodění zůstali. Mezi prvními jsem to byl já, James, Kacha a Claudia. Pokud nás někdo hledal, a to nebylo málokdy, našel nás zaručeně buď v hlavní budově, nebo na dráze. Častěji na dráze, protože zejména James se do závodění vyloženě zbláznil a trávil často dlouhé hodiny tréninkem. Proto neměl konkurenci v závodech, ale také ve spotřebě benzínu. Ze všeho nejvíc to pochopitelně pociťovala jeho peněženka, ale jemu to ani v nejmenším nevadilo.

Naproti tomu Paul a Henry se přes všechno naléhání rozhodli pověsit závodění na hřebík. Když jsme se Paula ptali, co je k tomuto rozhodnutí vedlo, dostali jsme jednoznačnou odpověď:

„Naším úkolem bylo hlavně postavit se Brucovi a nedopustit, aby ovládl celé město. To se nám podařilo, s vaší pomocí. Svoji úlohu jsme dohráli, je načase přepustit místo jiným.“

Přestože už jsme je nevidali na dráze, zůstali ti dva samozřejmě s námi a starali se o žebříčky. Ušetřili nám tím mnohou starost.

Anabel, mozek všech tajných operací, mezi námi také zůstala, třebaže nikdy nezávodila. Ujala se ale v novém režimu role jakési instruktorky nově příchozích závodníků. A po našem dobrodružství, které skončilo útekem ve vrtulníku z nepřátelské základny a následně děsivou havárií, se rovněž zapsala na pilotní výcvik. Když nám to oznámila, v první chvíli jsme vybuchli smíchy. Všechny události minulých měsíců jsme brali hodně s nadhledem, a tak i toto se stalo terčem četných vtipů.

„Anabel se učí pilotovat, aby vás zase Paul nemusel zachraňovat, až budete sedět v něčem, co ani jeden neumíte ovládat,“ prohlašoval James stále dokola a pokaždé se dusil smíchy.

Hannah, nepřekonatelné mechanice, se splnil dávný sen. Když se mezi nás přišli registrovat první noví jezdci, podařilo se jí s naší pomocí pronajmout si malou dílnu, kde si zařídila vlastní servis. Díky jejím schopnostem se stal brzy tak vyhlášeným, že většina jezdců si nechávala opravovat poruchy právě tam. Za nashromážděný kapitál si Hannah mohla dovolit celou dílnu odkoupit i s vybavením a dokonce nyní šéfovala

týmu čtyř mechaniků. Stala se tak skutečnou majitelkou autoservisu a měla z toho velkou radost.

Zbývá jen dodat, co se stalo s ostatními, kteří hráli v minulém dění nějakou roli. Kevin a Jeffrey, naši bývalí nepřátelé a později spojenci, se od dění ve městě naprosto distancovali. Poté, co viděli smrt svého velitele a kamaráda, Terryho Jonese, jsem jim to nemohl mít za zlé. Vrátili se do svých civilních zaměstnání a o své minulosti nikdy s nikým nepromluvili. Ještě nějaký čas zůstali ve městě, ale nevidali se s námi, pak se odstěhovali kamsi mimo Floridu a už jsme o nich nikdy neslyšeli.

Na dnešek bylo v plánu osm jízd, a protože jsem se měl zúčastnit až té poslední, ujal jsem se zatím role uvaďče. První závod začínal v osm hodin ráno a sliboval zajímavou podívanou.

Vzal jsem si z našich kancelářů veškeré nutné papíry a přesunul se na dnešní dráhu, která měla pořadové číslo čtyři. Byla to jedna z rychlejších tratí, což slibovalo dobré časy a napínavé dojezdy.

Bylo pochopitelné, že i takto brzy ráno se kolem trati mačkala sta a sta diváků. Tohle město opravdu nežilo ničím jiným než závody. Když jsem vystoupil v prostoru startu z malého auta, které jsme měli připravené pro tyto přesuny, přivítal mě nadšený aplaus. Za to mohl hlavně James, který vyprávěl náš příběh každému, kdo byl ochoten poslouchat.

„Dámy a pánové, vítejte,“ promluvil jsem do mikrofону. „Jistě jste všichni nažhavení na další krásný den plný adrenalinu! Počasí nám přeje, máme slunečno a přes dvacet stupňů, parádní podmínky pro závod, tak se do toho dáme hned!“

Do dnešní první jízdy nastupují dva zcela odlišní jezdci. Prvním z nich je muž, kterého na dráze i mimo ni jen tak

nepřehlédnete. Žebříčková dvanáctka, bilance závodů 12-3! Je divoký, je nepředvídatelný, je to Damian Thompson!“

Vše, co jsem řekl, byla do puntíku pravda. Damian se na dráze choval občas jako šílenec. Několikrát jsme ho málem diskvalifikovali kvůli křížení dráhy soupeři, přesto mu jeho rozháraný styl přinášel stále další a další výhry. I mimo dráhu jste ho poznali už na dálku, postavu měl jako Herkules, a díky jeho vyholené hlavě jste si ho snadno mohli splést s uprchlým trestancem. Upřímný pohled a milý hlas vás ale rázem musel přesvědčit, že máte co dělat se slušným člověkem. Mimoto velmi dbal o svoji kondici, a přestože mu bylo už přes čtyřicet, stále byl velmi aktivní a provozoval hned několik sportů. Z legrace jsme mu říkali Maniak, ale bylo to myšleno v dobrém.

„Proti němu dnes nastupuje osmička na našem žebříčku, která dosud v sedmi závodech neodešla poražena! Dámy a pánové, potlesk pro Katie May!“

Katie byla pravým opakem divokého Damiana. Třiatřicetiletá kráska, která mimo dráhu nešetřila úsměvy a dobrou náladou, měla vlastní jedinečný styl. Za všech okolností jela naprosto klidně a metodicky, jako by ani nepocitovala všechny emoce, které závodník zažívá během divoké několikakilometrové jízdy – vzrušení, nervozitu, napětí. Nic z toho jako by se nedostalo skrz skořápku, do které se uzavřela. Když se mezi nás přednedávnem přišla zapsat, mysleli jsme si, že jde o vtip, ale hned po prvním jejím závodě jsme museli přispěchat s upřímnou omluvou. Díky jejímu stylu se jí začalo brzy říkat Ledová dáma, ale dnes jsme docela vážně uvažovali, že ji překřtíme na Ledovou královnu. Ve všech svých jízdách vítězila rozdílem třídy.

Ohlásil jsem ještě některé doprovodné údaje, jako třeba značku vozů obou soupeřů, to ale zajímalo jen skutečné automobilové maniaky jako Hannah. Pak jsem se odebral za bariéru.

„Jak to dneska vidíš?“ James postával v místech, kam jsem zamířil, a pozoroval vozy chystající se ke startu.

„Kdyby Katie jela proti komukoliv jinému, vsadil bych si na ni. Ale zrovna s Maniakem může lehce prohrát.“

„Ti dva už snad ani nemůžou být odlišnější. Člověk by si málem myslel, že v jednom autě sedí robot a v druhém šílenec, který chce někoho zabít.“

„Souhlasím, nikdy jsem neviděla někoho, jako jsou ti dva,“ prohlásil náhle za námi nějaký hlas, až jsme leknutím nadskočili. Byla to Hannah, a potutelně se na nás usmívala.

„Proč se za nás pokaždé připlížíš jako duch?“ rozesmál se James.

„Zkouším, jak lehce se vylekáte.“

„Kdyby mi to udělal kdokoliv jiný, poslal bych ho ty-víš-kam,“ odpověděl jsem s úsměvem.

„Zase prr, kamaráde, nebo ti příště taky můžu na autě něco přehlédnout,“ zazubila se Hannah.

„Dej si pozor, abych ti jednou nechtěně nenaboural přímo do dílny, Hannah,“ zasmál jsem se. Tohle špičkování mezi nás prostě patřilo odjakživa.

Zatímco jsme se takto provokovali, závod byl odstartován. Bylo vidět, že ti dva jsou přes všechny své rozdíly opravdu vyrovnaní. Jeli celý závod kolo na kolo a diváci byli ve varu.

Damian jel stejně rozháraně jako vždy, několikrát mu chybělo pár centimetrů, aby škrtl o postranní bariéru, ve stejném počtu

případů málem překřížil Katie dráhu. Naproti tomu u Katie jsem opět nespatrił ani známky po nějaké nervozitě.

„Jak to ta holka dělá?“ divil se James. „Já už bych si dávno nadělal do kalhot.“

„Jako by byla v nějakém transu,“ řekl jsem.

Závod se chýlil ke konci. Poslední dvě zatáčky, dlouhá rovinka, cíl. Oba vozy proletěly cílem v rychlosti přes sto dvacet kilometrů v hodině, a podle reakce diváků nikdo nevěděl, kdo vlastně vyhrál.

„Tohle bude hodně natěsno,“ řekla Hannah. „Kdo dnes pracuje v cíli?“

„Claudia,“ odpověděl jsem. „Za chvíli by měla mít cílovou fotku.“ Sotva jsem to dořekl, zadrnčel mi v kapse telefon. Claudia už znala výsledky.

„Tak co?“

„Nespadni na zem překvapením, je to remíza,“ ozvalo se.

„Děláš si legraci?“ zalapal jsem po dechu.

„Nedělám, časomíry se zastavily na tisícinu stejně, a cílová fotka je mi úplně nanic, nenašla jsem nic ani při maximálním zvětšení.“

„Jdu se na to podívat, vydrž.“ Nasedl jsem opět do auta a přešel rychle na konec trati, kde už v cíli netrpělivě čekali Katie a Damian.

„Tak kde to vážne?“ otázal se Damian, když jsem vystoupil.

„Máme tady menší problém,“ řekl jsem. „Pořádně sami nevíme, kdo vyhrál.“

„Máte přece cílovou fotku, ne?“ ozvala se Katie.

„To sice máme, ale ta nám nejspíš nebude nic platná. Časomíry se zastavily na tisícinu stejně.“

Úžas v jejich tvářích se dal jen těžko popsat.

„Zkusíme ještě jednu věc, a pokud nám nepomůže ani to, rozejdete se smírně. Dejte mi pět minut,“ řekl jsem a pospíchal za Claudií prozkoumat fotku sám.

„To není snad ani možné,“ zaslechl jsem ještě Damiana. „Na tisícinu stejně po dvou a půl kilometrech?“

„Podívej se na to,“ řekla Claudia, když jsem došel. „Ať dělám cokoli, není tam ani milimetr rozdílu.“

„Projed' to ještě tím skenerem,“ řekl jsem. „Moc tomu sice nedůvěřuju, ale třeba nám to pomůže.“

Nedávno se nám nabídli programátoři z místní společnosti, že vytvoří skener, který na cílové fotce rozpozná rozdíl jedné desetiny milimetru, který nepostřehne už ani lidské oko. Jednalo se stále o beta verzi, ale byla to poslední šance, jak rozhodnout o vítězi této jízdy.

Když však asi po minutě skenování program ohlásil chybu, bylo už naprosto jasné, že se tady stalo něco téměř nemožného.

„To je neuvěřitelné,“ kroutil jsem hlavou. „Opravdu remíza!“

„Co teď? Poloviční body oběma?“ zeptala se Claudia.

„Tak to bude asi nejspravedlivější,“ řekl jsem. „Ohlas to Paulovi, půjdu to vyhlásit.“

Vrátil jsem se do cíle, kde už na výsledky netrpělivě čekali jak oba protagonisté, tak diváci. Zapnul jsem mikrofon a promluvil.

„Dámy a pánové, došlo zde k neuvěřitelné a extrémně nepravděpodobné situaci. Oba jezdci proťali cílovou čáru ve stejný okamžik a ani nejmodernější přístroje nám nepomohly určit vítěze. Závod končí remízou!“

Ve zlomku vteřiny se rozvinul takový nepopsatelný hluk, že ačkoliv Damian a Katie stáli sotva dva metry ode mě, stěží rozuměli, co jsem jim řekl.

„Dostanete oba poloviční body, než jaké byste získali za výhru. Nikomu se nebude nic srážet. A,“ usmál jsem se, „právě jste se zapsali do historie, myslím si, že tohle už se nikdy nepodaří zopakovat.“

„Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřím,“ řekla Katie. „Nikdy by mě nenapadlo, že je možné tady s někým remizovat.“

„Nenapadlo to nikoho z nás,“ řekl jsem. „Ani ve snu jsme s touhle možností nepočítali.“

Když jsem se odebral na start, abych vyhlásil druhý závod dne, James a Kacha už tam stáli, odvráceni směrem ode mě, a vzájemně se popichovali.

„Přece si nemyslíš, že mě porazíš,“ smála se Kacha. „Kdysi dávno jsi sice porazil Matthewa, ale na mě nemáš. Nemůžeš srovnávat mě a jeho, tenkrát byl přece zelenáč.“

„Děkuju pěkně, Kacho,“ prohlásil jsem oběma těsně za zády.

Kacha leknutím nadskočila. „Co tady děláš tak brzo?“

„Ale, šel jsem náhodou okolo, a zaslechl, jak mě pomlouváš,“ řekl jsem.

„Promiň, to nebylo nic proti tobě.“ Kacha zrudla, těžko říci, jestli studem, nebo vzteky, že se nechala zaslechnout.

„Nic ti nevyčítám,“ zasmál jsem se. „Kdysi dávno jsi mě praštila, takže slovy mě jen tak nezraníš.“

„O čem to mluvíš?“ zatvářila se zmateně.

„Ale no tak, Kacho,“ rozesmál se James. „Neříkej mi, že si nepamatuješ, jak se na tebe Matthew vrhl, když jsi za ním poprvé šla, a tys ho málem omráčila jednou ranou.“

„Jo tohle,“ řekla Kacha a také se zasmála. „Zdá se to být už pořádně dávno, co?“

„To tedy,“ řekl jsem. „Ale ironie je, že mě víc mlátili kamarádi než nepřátelé.“

„Víš, co se říká. Lepší rána od kamaráda než pohazení od nepřítele,“ usmála se Kacha.

„V tvém případě to platí doslova,“ řekl jsem. „Jděte se připravit.“

Když jsem zhruba za pět minut uvedl druhý závod, přišla ke mně za bariérou opět Hannah.

„Dneska máš nějakou sdílnou náladu,“ řekl jsem. „Obvykle jsi zalezlá v servisu a člověk o tobě ani neví.“

„Musím se přece taky podívat, jak si vedou auta, která jsem měla v rukou,“ usmála se Hannah. „Ty dnes jedeš taky, ne? Kolikátý?“

„Předposlední. Proti Claudii.“

„Pamatuju si, jak jsi ji přivedl, aby si vybrala auto. Myslela jsem, že si ze mě střílíš.“

„V první chvíli jsem s ní byl dost skeptický, ale naučila se hodně. Člověk by neřekl, že k tomu dřív nikdy ani nepřišla.“

„Málokomu se to podaří tak rychle,“ přikývla Hannah. „Vida, už jsou v cíli.“

„Tak to jsem zaspal,“ řekl jsem. „Kdo vyhrál?“

„Kacha, o půl vteřiny.“

Málem jsem pustil mikrofon. „James prohrál?“

„Asi nervy,“ řekla Hannah. „Ale měl by vést dál, Kacha byla v pořadí těsně za ním, moc bodů neztratí.“

Po chvilce se Paul vsutku objevil s přepracovanými výsledky, ze kterých jsme se dozvěděli, že James vede nyní o 50

bodů a Kacha se vyhoupla na třetí místo. Výsledky se sice pravidelně aktualizovaly až na konci dne, ale protože jsme tak říkajíc seděli u pramene, měli jsme informace dostupné okamžitě.

Další jízdy uběhly velmi rychle, a pak už nastal čas na předposlední, tedy moji. Chvilí před koncem předchozí jízdy už jsem se objevil u startu. Claudia dojela hned po mně. Slovo si za mě vzal James a hřímal jako kupec na tržišti.

„A už je tady!“ hlásal. „Je to legenda našeho města, šestý na žebříčku, v šesti závodech dosud nenašel přemožitele. Má odjety čtyři sezony v seriálu NASCAR a kilometry v našem městě! Dámy a pánové, Matthew Landscott!“

Mluvka jeden! Jestli tady o mně podobné věci říkají všichni, není divu, že se po závodě nemůžu ani hnout, jak se na mě mačkají lidé, kteří chtějí foto nebo podpis.

„Dnes se bude jednat o souboj mistra a žákyně, protože proti němu stojí ta, kterou vlastníma rukama přivedl ke street racingu! Sedmá v našem žebříčku, z deseti závodů nasbírala devět vítězství! Claudia Hill!“

James se do toho tedy umí obout, klobouk dolů. Ale nemohl jsem ho nechat, aby ze mě dělal někoho, kým vážně nejsem. Proto jsem vystoupil a přešel k němu.

„Tohle radši neříkej,“ řekl jsem mu. „Jinak mi tihle lidičky nedají v životě pokoj, už takhle se po závodě můžu sotva hnout.“

„Aspoň víš, jak se cítím,“ zasmál se James a ukázal na skupinku u trati. Mladá dívka, sotva dvacetiletá, tam držela velkou ceduli s nápisem „MILUJEME TĚ, JAMESI, JSI JEDNIČKA!“

„No,“ hvízdal jsem, „taková fanyнка by se mi líbila, nevím, proč si stěžuješ.“

„Abych neřekl Claudii, že jí zahýbáš,“ řekl James.

Ačkoliv to řekl vážně, věděl jsem, že si dělá legraci. Musel jsem se smát. „Ty jsi vážně pako!“

„Přešel tě smysl pro humor?“ usmál se James. „Pamatuju si, že při našem prvním závodě sis taky nebral servítky. Vzpomínáš si, ne?“

Když se mi vybavila scéna s reportérem před naším prvním závodem, znovu jsem vybuchl smíchy.

„Jestli se dneska zabiju, můžeš za to ty,“ dodal jsem ještě, než jsem se vrátil do auta. Čekali jsme už jen na světelnou signalizaci.

„Připravený?“ ozvalo se najednou ve vysílačce.

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem. „Jsem na tebe zvědavý. Ale nebreč, až tě porazím.“

„Leda ve snu,“ ozvalo se z druhé strany.

Na startovním semaforu se objevila první řada zelených světel. Začal jsem vyhánět motor do otáček, ruku pevně na ruční brzdě. Druhá řada. Otáčky na tři tisíce, spojka o kousek nahoru. Třetí řada. Spojku těsně před záběr, odjistit zámek ruční brzdy.

Světla zcela pohasla. Ruční brzda dolů, plyn téměř na podlahu. Kola se protočila a odpíchl jsem se ke startu. Okamžitě zařadit dvojku, hned poté trojku, vyhnat otáčky, zařadit čtyřku, a do první zatáčky. Zablokovat zadní kola, převést auto do smyku, udržet se na své straně silnice. Zatáčka končí, povolit plyn, srovnat kola, pedál znovu až na podlahu. Jako během tréninku.

Po zhruba polovině trati jsem mohl poprvé otočit hlavu doprava, kde jela Claudia. Ta se stále držela na mé úrovni, ačkoliv jsem ji rozhodně nešetřil. Na dlouhé rovince měla

dokonce větší výkon a dostala se do vedení. V zatáčkách druhé poloviny trati jsem ji opět dohnal. Divil jsem se, jak výborně jela. Pokud jsem si dosud myslel, že umím o trochu více než ona, musel jsem dnes svůj názor přehodnotit.

V předposlední zatáčce jsem jel užší stopu a mohl se tedy dostat na poslední chvíli do čela. Mělo to ale háček, poslední zatáčka byla na opačnou stranu, velmi dlouhá, takže tam by na mě Claudia mohla hodně najet. Klasickou jízdou ji dnes neporazím, to mi bylo jasné. Musel jsem proto v této zatáčce zariskovat. Přitáhl jsem drift, jak jen to bylo možné. Získal jsem nějaký půlmetr, ale těsně před koncem zatáčky mi už bylo jasné, že jsem udělal chybu. Dostal jsem se moc blízko k bariéře, a musel tak povolit ještě před tím, než se oblouk srovnal, jinak bych se vyboural. Claudia toho využila, v širší stopě získala více rychlosti a dostala se do čela. To už mi bylo jasné, že jsem prohrál. V poslední zatáčce na mě Claudia ještě získala a nakonec vyhrála zhruba o půl vteřiny.

Zastavil jsem na dlouhé rovince za cílovou páskou, otočil se zpět a dojel do cílového prostoru. Tam jsem vystoupil a čekal na Claudiu. Porážka mě nesebrala, to už prostě k závodění patří, ale byl jsem zvědavý na její reakci.

Když po chvilce dorazila a také si sňala helmu, z jejího výrazu jsem ihned poznal, že nemůže uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Výborně,“ řekl jsem. „To byla paráda.“

„Já to... nechápu,“ koktala. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Věř tomu,“ řekl jsem. „Vyhrála jsi. Jela jsi výborně.“

„Vyhrála jsem jenom díky tomu, že jsi riskoval.“

„A co jsem měl dělat jiného, prohrál bych tak jako tak,“ usmál jsem se. „Přiznej si to, jsi lepší. Gratuluju.“

Podával jsem jí ruku. Trochu se začervenala a stiskla ji. V tu chvíli dorazil James, vzal opět mikrofon a rozkřičel se na celé kolo.

„Žák dnes porazil svého mistra, vítězkou je Claudia!“ hřímal. „Navyšuje tak svoji bilanci na deset výher a jedinou porážku! Matthew odchází při sedmém startu poprvé jako poražený! Ale jak se na něj dívám,“ dodal šibalsky, „asi ho to zrovna nemrzí.“

Diváci se rozesmáli, a my s nimi. James měl pravdu, nevadilo mi to ani v nejmenším, když šlo zrovna o Claudiu.

„Jedu do garáže, dneska končím,“ řekl jsem. „Sejdeme se nahoře.“

Odvezl jsem auto do společné garáže, vypnul všechno, co šlo, a vrátil se do haly. Paul už na mě čekal.

„Tak kolik jsem ztratil?“ zasmál jsem se.

„Sto padesát pět,“ odpověděl. „Spadl jsi na deváté místo, Damian šel před tebe. Claudia poskočila na páté.“

„Takže James vede, Kacha je třetí, Claudia pátá, já těsně před desítkou, to není špatné,“ řekl jsem.

„To opravdu není,“ řekl Damian, který právě také vstoupil.

„Co ty tady?“ usmál jsem se. „Potřebuješ něco?“

„Já ne, to spíš vy. Všiml jsem si, že se dneska často střídáte na stanovištích, dost vás jezdí a do toho ještě zařizujete všechno okolo. Nehodila by se vám pomocná ruka, ode mě a Katie?“

„Což o to, práce je tu dost a dost, ale co byste chtěli dělat?“

„Docela ráda vezmu zavděk čímkoliv,“ řekla Katie. Právě k nám také přistoupila. Podíval jsem se na Paula.

„Co ty na to?“ zeptal jsem se.

„Pomoc by se hodila. Často nestíháme hlavně v cíli, točíme se tam v jednom kuse, to sám víš.“

„Vzali byste si práci v cíli?“ obrátil jsem se s dotazem zpět na dvojici přede mnou. „Potřebujeme někoho na zapisování časů a výsledků a zkoumání fotek, pokud to bude potřeba.“

„Klidně,“ řekl Damian. „Ale musíte nám popsat, co a jak.“

„Každé ráno před začátkem závodů byste dostali rozpis jízd. Nedaleko cíle je takový malý stan, asi jste ho viděli, tam sedává ten, kdo má při dané jízdě na starost časy. Budete tam mít připravené vše potřebné. Po konci jízdy nám odešlete časy, všechno ostatní už je naše starost. Když budete na řadě, někdo vás vždycky vystřídá. A nemusíte samozřejmě být pořád zalezlí u monitoru, klidně se podívejte na závod a zadejte výsledky až pak, stejně trvá zhruba deset minut, než začne další závod.“

„Bereme to, Katie?“ obrátil se Damian na svou společnost.

„Já s tím nemám problém,“ odpověděla.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Vždy hodinu před začátkem se tu pomalu scházíme. Nemusíte chodit tak brzy, klidně přijďte až před první jízdou, ale když budete chtít, rádi vás uvidíme. Zůstáváme tu i odpoledne, práce je vždycky dost. Někoho najdete buď tady v hale, nebo nahoře v patře, první dveře nalevo.“

„Dobře,“ usmála se Katie. „Tak tedy zítra.“

Chystala se k odchodu, ale sotva otevřela dveře vedoucí na ulici, couvla zpátky, protože dovnitř jako tornádo vrazila Anabel.

„Funguje to!“ hulákala na celé kolo.

„Počkej,“ rozesmál se Paul. „Co funguje? Vypadáš, jako bys právě vyhrála Nobelovku.“

Anabel nám ukázala na dlani malý čip, veliký zhruba jako pingpongový míček.

„To je sledovací zařízení,“ vysvětlila. „S přesností na pár metrů ti určí, kde se nachází předmět, na kterém je upevněný. Pracovala jsem na něm posledních pár měsíců.“

„To je hezké,“ řekl jsem, „ale k čemu ti bude?“

„Pojďme nahoru, vysvětlím vám to.“

Sešli jsme se všichni až zhruba za deset minut, James musel totiž ještě uvést poslední jízdu dne, Kacha nám odeslala poslední časy, a pro dnešek bylo hotovo. Nyní si Anabel mohla vzít slovo.

„Před pár měsíci se mi vylíhl v hlavě takový nápad,“ začala. „Uznejte sami, že se nám do závodů trochu vkrádá stereotyp. Každý den je to jedno a to samé. Tak mě napadlo tohle: víte o tom veřejném okruhu asi padesát kilometrů odsud?“

„Jistě,“ řekl jsem. „Pokud si vzpomínám, ještě vloni se tam jezdily nějaké závody.“

„Ano, a je pořád plně vybavený. Mohli bychom si ho na den pronajmout a uspořádat týmový vytrvalostní závod na dvanáct hodin. Každý tým by tvořili tři jezdci a zvítězil by tým s největším počtem najetých kol.“

„Myslíš, že by nám ten okruh pronajali?“ otázal se pochybovačně Henry.

„Už jsem s nimi mluvila, ta částka je sice docela vysoká, ale šlo by to. Kdybychom zajistili veškerý catering, bezpečnostní služby a vše okolo, vyšlo by nás to zhruba na deset tisíc dolarů. Tu sumu dáme dohromady, a když zavedeme malé startovné, něco se nám vrátí.“

„Mně se ten nápad líbí,“ prohlásila Kacha. „Ráda zkusím něco nového.“

„Budeme hlasovat,“ řekl jsem. „Kdo je pro?“

Ruce zvedli všichni. Anabel dostala zkrátka výborný nápad.

Prvotní plán byl odsouhlasen a začali jsme řešit vše potřebné. Okruh jsme nakonec pronajali na přespříští víkend, tedy za dvanáct dní. Registrace se otevřou deset dní před závodem, startovné činí tři sta dolarů za tým. Anabel, která se nechtěla přímo zúčastnit, sehnala pár dobrovolníků na hlídání trati, samozřejmě za slušnou peněžitou odměnu, Henry obstaral firmu na catering a také několik týmů mechaniků. Přesto jsme týmům důrazně doporučili, aby si sehnaly, pokud možno, vlastní tým.

Závod se od začátku setkal se vsutku nebývalým ohlasem a už po dvou dnech jsme měli ve startovní listině dvacet jedna týmů a další přibývaly. My sami jsme nakonec utvořili dva týmy; první ve složení já, Claudia a Katie, druhý v sestavě James, Kacha, Damian. Našemu týmu se coby mechanik nabídla Hannah a tři její pomocníci, takže i tento problém byl zdárně vyřešen.

Čím více se závod blížil, tím více jsem se na něj těšil. Připomnělo mi to mé staré časy v NASCAR. Kéž by tady byl někdo z mých dávných přátel! To jsem ještě nemohl ani v nejmenším tušit, co se stane v následujících dnech.